

Sygn. akt XI GC 1363/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 4 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Wójcik-Wojnowska

Protokolant: apl. adw. Dagmara Suska

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2017 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa Z. S. (1)

przeciwko H (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej H (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powoda Z. S. (1) kwotę 16995,00 zł (szesnaście tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt pięć złotych) z ustawowymi odsetkami (od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie) liczonymi od kwot:

- 9000 zł od dnia 16 września 2014 r. do dnia zapłaty,

- 3690 zł od dnia 15 września 2014 r. do dnia zapłaty,

- 4305 zł od dnia 18 października 2014 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5667,00 zł (pięć tysięcy sześćset sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XI GC 1363/16

Sprawa była rozpoznawana w postępowaniu zwykłym

UZASADNIENIE

Dnia 6 kwietnia 2016 roku powód Z. S. (1) wniósł przeciwko H (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. pozew o zapłatę kwoty 16 995 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od wskazanych kwot, a także złożył wniosek o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że wykonał na rzecz pozwanej usługi transportu niskopodwoziowego. Z tego tytułu wystawił pozwanej faktury VAT: na kwotę 12 915 złotych i terminem płatności do dnia 15 września 2014 roku (18/08/2014), na kwotę 3690 złotych i terminem płatności do dnia 14 września 2014 roku (...) oraz na kwotę 4305 złotych i terminem płatności do dnia 17 października 2014 roku (2/10/2014). Pozwana nie kwestionowała należytego wykonania umowy oraz zasadności wystawionych faktur. Strona pozwana dokonała zapłaty w kwocie 3915 złotych na poczet pierwszej faktury o numerze (...). Mimo kierowanych wezwań do zapłaty, pozwana nie uregulowała należności.

Dnia 11 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem strony powodowej.

W przepisany terminie pozwana złożyła sprzeciw i wniosła oddalenie powództwa, a także złożyła wnioski o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że zgodnie z zawartą umową, koszt transportu maszyn obciąża (...) Grupę (...), wobec czego powód wystawił faktury na niewłaściwy podmiot i odmówił ich korekty, mimo że wskazano jako płatnika M. K. (1) reprezentującego (...). Faktury były doręczone M. K. (1), zamiast pozwanej, nadto M. K., reprezentujący (...), zapłacił częściowo za transport i zaakceptował refaktury.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Dnia 19 kwietnia 2014 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (zamawiający) zawarła z H (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (wykonawca) umowę, której przedmiotem było kruszenie betonowych podkładów kolejowych przy użyciu kruszarki, uzyskując kruszywo betonowe o frakcji 0-63 mm (dzieło) oraz jako odpad wolną od zanieczyszczeń stal w postaci linek stalowych, prętów oraz kotew, załadunku uzyskanego złomu stalowego do podstawionych kontenerów, załadunku betonowych podkładów kolejowych do kruszarki oraz sortowanie pozyskanej stali z opcją jej odsprzedaży przez wykonawcę. Zgodnie z zawartą umową, zlecający na własny koszt miał dokonać transportu specjalistycznego zestawu kruszącego do miejsca wykonania prac (§3 ust. 8 umowy).

Dowód:

-umowa nr (...) z dnia 19 kwietnia 2014 roku, k. 37-39;

-zeznania M. K. (1), k. 94-97.

K. D. (1), reprezentujący H (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w S., zlecił Z. S. (1) przewóz zestawu kruszącego. Rozmowy w tym zakresie prowadzone były z J. S. (1), działającym w imieniu Z. S.. J. S. uważał, że płacić za przewóz będzie pozwana. Pierwsza faktura wystawiona została na pozwaną, następnie miało miejsce spotkanie K. D., J. S. i M. K.. Na spotkaniu tym mowa była o tym, iż za transport powinien płacić M. K. (J. S. nie wiedział, czy ten ostatni działa w imieniu własnym, pozwanej, czy jeszcze innego podmiotu). Jednak na pytanie, czy ma być wystawiona korekta do pierwszej faktury K. D. stwierdził, że nie ma takiej potrzeby, gdyż ją refakturuje. Również następne faktury miały być wystawiane, jak dotąd, na H (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Płatności natomiast mogły pochodzić od innego podmiotu.

Dowód:

-zeznania J. S. (1), k. 97-98.

W 2014 roku K. D. (1) odebrał od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zaliczki na poczet umowy o kruszenie betonu i transport na łączną kwotę 66580 złotych.

Pozwana wystawiła faktury dla (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na 47829 zł.

Dowód:

-zeznania M. K. (1), k. 94-97;

-dowody wpłat, k. 103-108,110-111,113-114,116-117;

- faktury k. 128-132

Transport towaru został wykonany.

Dnia 25 sierpnia 2014 roku Z. S. (1) wystawił H (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. fakturę VAT nr (...) na kwotę 12 915 złotych i terminem płatności do dnia 15 września 2014 roku. Dnia 31 sierpnia 2014 roku Z. S. (1)

wystawił H (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. fakturę VAT nr (...) na kwotę 3 690 złotych i terminem płatności do dnia 14 września 2014 roku. Dnia 3 października 2014 roku Z. S. (1) wystawił H (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. fakturę VAT nr (...) na kwotę 4305 złotych i terminem płatności do dnia 17 października 2014 roku.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wpłaciła Z. S. (1) następujące kwoty: w dniu 31 października 2014 roku – 1000 złotych, zaś w dniu 11 września 2014 roku- 2915 złotych. W pierwszym przelewie wskazano, że jest to płatność za pozwaną, w drugim wskazano numer faktur (18/08/214). W późniejszym czasie M. K. wezwał powoda do zwrotu tych kwot.

Dowód:

-samochodowe listy przewozowe, k. 17-18;

-faktury VAT, k. 19-21.

-dowody wpłat, k. 45-46;

-zeznania M. K. (1), k. 94-97.

- pismo k. 124

Faktury za transport zostały mailem wysłane do M. K. (jako skany) oraz pocztą do pozwanej, do której jednak nie dotarły. Od 17.10.2014 r. M. K. prosił pozwaną o wystawienie refaktur na Gryf za transport, przesyłając skany faktur.

Dowód: maile k. 40-41

-zeznania J. S. (1), k. 97-98.

-zeznania M. K. (1), k. 94-97.

Dnia 30 września 2014 roku pozwana wystawiła refakturę do faktury VAT nr (...) na kwotę 12 915 złotych, w której jako nabywcę wskazano (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Dnia 3 października 2014 roku pozwana wystawiła refakturę do faktury VAT nr (...) na kwotę 4305 złotych, w której jako nabywcę wskazano (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Dnia 30 września 2014 roku pozwana wystawiła refakturę do faktury VAT nr (...) na kwotę 3690 złotych, w której jako nabywcę wskazano (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w S..

Dowód:

-refaktury, k. 42-44

- zeznania O. D. k. 136-147

Gdy faktury powoda były już przeterminowane, J. S. (1) zadzwonił do K. D. w sprawie płatności. K. D. poinformował, że w sprawie płatności należy kontaktować się z M. K., który początkowo zapewniał, że zapłaci, następnie zaś stwierdził, że przekazał już pozwanej większą ilość zaliczek, niż wynosi wartość umowy, wobec czego to pozwana powinna zapłacić.

Dowód: zeznania J. S. (1), k. 97-98.

Pismem z dnia 17 kwietnia 2015 roku Z. S. (1) wezwał H (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w S. do zapłaty kwoty 16 995 złotych wraz z odsetkami w wysokości 1295,61 złotych, w terminie do dnia 20 kwietnia 2015 roku. Pismem z dnia 29 maja 2015 roku powód ponownie wezwał pozwaną do zapłaty, zaś pismem z dnia 24 lipca 2015 roku zawezwał do próby ugodowej .

Dowód:

-wezwanie do zapłaty, k. 22-24;

-wniosek o zawiązanie do próby ugodowej, k. 25-26

Pozwana złożyła przeciwko M. K. zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa – przywłaszczeniu korespondencji kierowanej do pozwanej spółki. W sprawie tej został skierowany do sądu akt oskarżenia. Ponadto Prokuratura Rejonowa S.-Ś. prowadziła przeciwko M. K. postępowanie w sprawie o oszustwo.

Dowód: zawiadomienie k. 51, pismo k. 85 k. 86

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Roszczenie powoda wywodzone jest z umów przewozu. Elementy istotne takiej umowy określa art. 774 k.c., w myśl którego przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, do przewiezienia, za wynagrodzeniem, osób lub rzeczy.

W rozpoznawanej sprawie samo zlecenie transportu, jego wykonanie oraz wysokość wynagrodzenia nie były przedmiotem sporu. Natomiast spór pomiędzy stronami ogniskował się wokół tego, kto winien za ten transport zapłacić – pozwana, czy też podmiot trzeci (spółka (...)).

Pozwana starała się uzasadnić swoje stanowisko treścią umowy, zawartej ze spółką (...) na kruszenie betonu. Istotnie w umowie tej postanowiono, że transport urządzeń ma się odbyć na koszt spółki (...). Jednakże to postanowienie jest wiążące tylko pomiędzy stronami umowy, a stroną umowy nie był powód. O tym, jaka jest treść zobowiązania pozwanej wobec powoda, decyduje treść umowy zawartej pomiędzy tymi podmiotami. Kwestie rozliczeń między pozwaną a spółką (...) nie mogą bowiem rzutować na prawa i obowiązki innych osób, o ile nie znały one tych ustaleń i nie akceptowały ich treści.

Należało zatem ustalić, jakie oświadczenia zostały przez strony złożone przy zawieraniu umowy i jaka powinna być ich interpretacja. Reguły wykładni umów zawiera art. 65 k.c., który stanowi, że oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współzycia społecznego oraz ustalone zwyczaje (§ 1), a w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu (§ 2). W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęta została w oparciu o art. 65 k.c. tzw. kombinowana metoda wykładni. Metoda ta przyznaje w przypadku oświadczeń woli składanych innej osobie pierwszeństwo temu znaczeniu oświadczenia, które rzeczywiście nadawały mu obie strony w chwili jego złożenia (subiektywny wzorzec wykładni). Gdy się zaś okaże, że strony nie porozumiały się co do treści złożonego oświadczenia woli, za prawnie wiążące należy uznać jego znaczenie ustalone według obiektywnego wzorca wykładni. Ów obiektywny wzorzec wykładni zakłada odtworzenie znaczenia oświadczenia woli w taki sposób, jak zrobiłby to adresat dokonujący starannych zabiegów interpretacyjnych. Ustalając powyższe znaczenie oświadczenia woli wyrażonego za pomocą słów należy wyjść od jego sensu wynikającego z reguł językowych. Trzeba przy tym mieć na względzie jednak nie tylko interpretowany zwrot, ale i jego kontekst, czyli pozostałe elementy wypowiedzi, której jest on składnikiem.

W tym zakresie decydujące były zeznania J. S. (1), działającego w imieniu powoda. Wskazał on, iż w pierwszej fazie umowy, gdy zlecono mu transport sprzętu (co uczynił K. D.), nie było mowy o tym, iż zobowiązanym do zapłaty za ten przewóz będzie spółka (...). K. D. potwierdził w swoich zeznaniach, że istotnie na początku w ogóle nie było mowy o płatnościach. Ponieważ zatem powszechnie w obrocie jest tak, że za usługę czy towar płaci ten, kto go zamawia, dla J. S. (1) płatnikiem miała być od samego początku pozwana spółka. Nie było przy tym sygnałów, z których J. S. mógłby wnioskować, że stroną umowy czy też podmiotem zobowiązanym do płatności jest kto inny. Świadek zeznawał w tym zakresie przekonująco i logicznie, zatem jego zeznania uczyniono podstawą rozstrzygnięcia. Sam fakt, iż w późniejszym czasie miało miejsce trójstronne spotkanie, na którym padła informacja, że za przewozy może płacić M. K., czy też reprezentowana przez niego spółka (której, nota bene, J. S. (1) nie znał), nie powoduje, iż pozwana

została w jakikolwiek sposób zwolniona z długu. Tym bardziej brak podstaw do takiego ustalenia, gdy weźmie się pod uwagę zeznanie J. S., że ani pierwsza faktura nie miała być korygowana na spółkę (...), ani kolejne nie miały być na tę spółkę wystawiane. To, że M. K. dokonał 2 płatności, nie jest wystarczającą podstawą do przyjęcia, iż zawarto umowę, której stroną była reprezentowana przez niego spółka. Zeznania przesłuchanych w sprawie osób, także przedstawicieli pozwanych, nie dają podstawy do przyjęcia, że spółka (...) zobowiązała się wobec powoda płacić za transport, że była stroną zlecającą, lub że zwolniła pozwaną spółkę z długu, sama wstępując w jej miejsce. Instytucję taką przewiduje art. 519 § 1 k.c., który stanowi, że osoba trzecia może wstąpić na miejsce dłużnika, który zostaje z długu zwolniony. Umowa taka jednak powinna być zawarta w formie pisemnej (art. 522 k.c.), co jednak w niniejszej sprawie z pewnością nie miało miejsca. Umowę, jaką spółka (...) zawarła z pozwaną (§ 8 umowy o kruszenie długu) i ewentualne późniejsze ustalenia na trójstronnym spotkaniu mogą być interpretowane przez pryzmat art. 392 k.c., stanowiącego, że jeżeli osoba trzecia zobowiązała się przez umowę z dłużnikiem zwolnić go od obowiązku świadczenia, jest ona odpowiedzialna względem dłużnika za to, że wierzyciel nie będzie od niego żądał spełnienia świadczenia. Jeśli jednak M. K., działając w imieniu spółki (...), zaciągnął wobec pozwanej takie zobowiązanie, to nie zwalnia to pozwanej z obowiązku zapłaty. Nie zwalnia pozwanej z tego obowiązku także przyjęcie, iż w trakcie rozmowy trójstronnej M. K. zobowiązał się zapłacić za transport. Takie zobowiązanie należy bowiem ocenić jako kumulatywne przystąpienie do długu. Kumulatywne przystąpienie do długu to wynikające z umowy lub ustawy przekształcenie podmiotowe w zobowiązaniu polegające na powiększeniu grona dłużników, co nie prowadzi do zwolnienia z długu dotychczasowego dłużnika i nie wymaga formy pisemnej. Podmiot przystępujący staje się dłużnikiem dodatkowym i ponosi odpowiedzialność solidarną z dłużnikiem pierwotnym (art. 366 k.c.) Z kumulatywnego przystąpienia do długu może być umowa lub ustawa. W doktrynie podnosi się, iż dopuszczalność tego rodzaju umów wywodzona jest z zasady swobody umów (art. 353¹ k.c.). Umowa może zostać zawarta między wierzycielem i podmiotem przystępującym bez zgody dotychczasowego dłużnika. Nadto wskazuje się, iż istnieją dwie przesłanki warunkujące skuteczność kumulatywnego przystąpienia do długu. Po pierwsze, podmiot przystępujący powinien w sposób wyraźny dać wyraz woli przyjęcia solidarnej odpowiedzialności za oznaczony dług. Po drugie, z oświadczenia woli podmiotu przystępującego powinien wynikać zamiar przyjęcia przez niego tego rodzaju odpowiedzialności, że wierzyciel może według swego wyboru decydować o tym, od którego zobowiązanego i w jakiej części będzie domagał się spełnienia świadczenia. O zakresie kumulatywnego przystąpienia decyduje treść umowy, objęte nim mogą być tylko niektóre obowiązki wynikające z umowy (vide: System Prawa Prywatnego, Prawo zobowiązań – część ogólna, Tom 6, pod red. A. Olejniczaka, str. 275 i nast.). Z samego faktu, iż M. K. obiecywał zapłacić za transport, można zatem przyjąć co najwyżej, że albo pozwana jest za dług odpowiedzialna solidarnie razem ze spółką (...) (zatem powód może pozwać dowolnie wybrany jeden z tych podmiotów) albo też dłużnikiem wobec powoda jest wyłącznie pozwana, która może jednak dochodzić swoich roszczeń do spółki (...).

Nie miały większego znaczenia dla rozstrzygnięcia faktury i pokwitowania, wystawiane pomiędzy pozwaną a spółką (...). Pozwana starała się wykazać, iż M. K. nie przekazał jej zaliczek na koszty transportu (co M. K. wskazywał w zeznaniach), dlatego też zobowiązano M. K. do przedstawienia pokwitowań. Te jednak opiewają na dużo wyższe kwoty, niż koszty transportu wykonane przez powoda, natomiast zadaniem Sądu nie było w niniejszej sprawie rozstrzygnięcie, czy umowa na kruszenie betonu została przez strony tej umowy rozliczona w całości i czy było to rozliczenie zgodne z jej treścią. Podobnie nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia umowy, zawierane przez M. K. (czy też spółkę (...)) z innymi podmiotami (W. G.) i sposób ich rozliczenia. Nawet bowiem, jeśli pozwana ma rację, czując się pokrzywdzoną w stosunkach z M. K., nie może to rzutować na treść zobowiązań, jakie sama zaciągnęła.

Ponieważ sama wysokość wynagrodzenia ani terminy płatności nie były kwestionowane, powództwo uwzględniono w całości, także w zakresie żądania odsetkowego (art. 481 k.c.), jako że powód żądał odsetek od dnia następnego po zamieszczonym w fakturze terminie płatności.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie II wyroku w oparciu o treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. stanowiącego o obowiązku uiszczenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez stronę przegrywającą spór, co w niniejszym postępowaniu obligowało pozwaną do ich uiszczenia. Wysokość zasądzonych w punkcie II wyroku kosztów opiewała na łączną kwotę 5667 zł, ponieważ powód uiszczył inicjując niniejsze postępowanie opłatę od pozwu w

kwocie 850 zł, natomiast na podstawie §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, koszty te wynosiły 4800 zł, zaś opłata skarbową od pełnomocnictwa opiewała na 17 zł.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)